

DEEL 1

Eva II

Openbaring

Er is niets geleidelijks aan de regenbui. Golven met grote witte schuimkoppen breken vanuit het niets op de basaltblokken van de dijk. Elke windvlaag slaat het water tegen me aan. Druppels worden hamerslagen op mijn huid. Een ongebruikelijke bui voor juli.

Vijftien jaar eerder vertrok ik. Weg van het nest, weg van hem, nog te jong om alleen te wonen maar allang oud genoeg om dat toch te doen. Met de nachtbus reed ik naar Almere. Vanaf daar bracht een vriend me naar mijn net gehuurde studentenkamer in Amsterdam. Over mijn leeftijd had ik gelogen. De jaren erna bestond ik niet. Vaker dronken, vaker lachend, vaker vingerend, vaker zoenend, vaker neukend.

Het is zeven voor zeven volgens de klok van de bushalte verderop. Ik sta bij de eerste wilg van Flevoland. Er staat een hekje omheen. De mens bepaalde dat daar aarde kwam en noemde het groen 'natuur'. De bui lost op en de regen miezert weg. Mijn T-shirt is

als een verwelkte bloemkelk om mijn bovenlichaam. De avondzon boort stralen door de wolken en voelt warmer dan verwacht. Sporadisch voorbijrijdende auto's. Ver, dichtbij, ver, niets. Ver, dichtbij, ver, niets.

De laatste keer dat ik hem zag was hij woedend. Met grote stappen kwam hij op me af, vormde zijn hand tot klem, richting mijn keel, zijn tanden strak op elkaar. Ik stak mijn vinger op, waarschuwde, pakte mijn telefoon. Hij hield in, liep me voorbij. In het voorbijgaan ramde hij zijn schouder tegen de mijne. Zijn leven was verpest, zei hij. Het was mijn schuld, zei hij. Die dag reed ik met een volle auto weg.

De dagen erna ontving ik berichten. Kankerhoer, niet van hem, nageboorte, hysterische heks, tyfus-slet, niet zijn kind, precies mijn moeder, precies mijn oma's, precies alle vrouwen. Ik beantwoordde ze niet. Hij stuurde dat hij mijn kop eraf zou schieten.

Is goed. Dijk bij de haven. Om 19.00 uur.

Een auto stopt. Stappen door het natte gras. Iemand naast me.

Gaat het wel? Moet ik iemand voor u bellen?

Nee, ik wacht op iemand, bedankt voor het vragen.

Hij loopt richting zijn auto. Blijft even staan. Twee kinderen plakken raamstickers op de autoruit. Wat was er met die mevrouw, papa? Eén van de kinderen wijst door de volgeplakte ruit naar mij. Niets. Ze

staat daar gewoon. Hij stapt in en rijdt weg.

Ik ga zitten, vouw mijn armen om mijn knieën. Eén over zeven. De zon. De koelte van mijn natte kleren. Mijn tepels zo hard als kiezels. Kippenvel. Ogen dicht. Hij kon ook lopend komen. Mij verrassen met de klik. Alleen de loop op mijn hoofd zetten. Of gewoon van veraf schieten. Hem kennende zou het raak zijn. Van achteren, in één keer weg. We zouden elkaar niet meer hoeven zien. Het zou perfect zijn geweest.

De grijze wolk trekt verder weg. Het oranjegele licht van de zomeravond, alsof er nooit een bui is geweest. Damp van het gras. Ik ga liggen. Kijk omhoog. De auto's zoeven voorbij. Dan weer een, dan weer even geen. Het wordt later en stiller. Zes over half acht op de klok. Hij komt nooit te laat. Ook niet vandaag. Ik rol op mijn buik. Uit mijn kontzak pak ik mijn telefoon. *Aan het typen...* onder Pa. Ik eerst:

Ik was er. Jij niet. Verrassing.

Eva i

Vrijheid

De bruin-witte veertjes op de weg leiden naar een hoopje in de greppel. In het midden een vleugel, recht omhoog. Ik veeg met twee vingers de condens van de achterraut. Hoofd op mijn hand. De eend ligt een paar meter bij de auto vandaan. In mijn schrift zet ik een dikke, paarse streep. Ik schrik en beweeg snel mijn knie naar de paarse vlek op de lichtgrijze achterbank. Dan maak ik een één, een negen, nog een negen, een zes. Bijna recht naast elkaar. Op school heb ik lijntjespapier en lukt het beter. Normaal mag ik mijn stiften niet meenemen, maar vandaag wel. Nu weet ik dat ik de stiften eigenlijk beter thuis had kunnen laten. Mijn moeder staart voor zich uit.

Ik hou het schrift omhoog voor de achteruitkijkspiegel. Kijk mama, hij lijkt wel een beetje op Ed! Ik wapper, zoals die mevrouw bij Amsterdam Centraal die met een boekje in de lucht schreeuwt dat Jezus leeft. Ed is een eend, mijn knuffel die ik al mijn hele leven heb. Zeven jaar, drie maanden en een week.

Een woord. Groen, zwart, bruin, wit, net als die dode op straat.

Mijn moeder vindt het vaak vervelend als ik vragen stel. Dan praat ik te veel. En als ik iets doe zonder het gevraagd te hebben, is het ook niet goed. Daarom vraag ik alles aan Ed. Dan had ik het in ieder geval gevraagd, zoals ze dat altijd zegt. Mijn zusje praat ook veel. Zij is nu bij oma.

Mam, wist je dat de snavel van een eend op een hondenkop lijkt? De neusgaten en de ogen en daarboven loopt het in twee puntjes, net of het oortjes zijn. En op het puntje van de snavel zit een zwart...

Kun je ook heel even je mond houden, Eva?

Als ze me op die manier een vraag stelt, is het eigenlijk geen vraag meer. Ik hou mijn mond, tot ik het later vast weer vergeet en toch weer iets zeg. Er zit een deken in een zak aan de achterkant van de bestuurdersstoel. Ik maak een cocon van mezelf. Het wordt steeds kouder in de auto, maar mijn jas blijft uit. Anders heb je daar straks buiten niks meer aan, zegt mijn vader altijd.

Mijn vader is voor zijn werk in Zuid-Amerika geweest. Hij haalt daar spullen voor in de winkel. Dit keer was hij heel lang weg. Vier maanden. Ik mocht hem niet bellen. Oma had gezegd dat ze in het oerwoud geen telefoons hebben. Op school heb ik in een boek over de Amazone gelezen dat oude volksstammen daar bellen door met een grote, dikke stok op speciale bomen te slaan. Telefoonbomen. Ik

kon alleen niets vinden over of je daarmee ook naar Nederland kon bellen. Vast niet, anders had mijn vader dat wel gedaan.

Mijn moeder moet vaak huilen, volgens mij mist ze hem dan. Als ik haar wil troosten en zeg dat hij vast van die lekkere chocola voor haar meeneemt, loopt ze zonder iets te zeggen naar de douche. Daarna voelt ze zich beter en is het of er niets is gebeurd.

Vanmorgen was het anders en hilde ze niet. We hadden haast. Nog meer haast dan wanneer ik naar school moet en mijn moeder zo hard mijn haar kamt dat mijn hoofdhuid brandt. Ik moet er normaal gesproken goed uitzien, verzorgd, maar vandaag mocht ik in mijn pyjama mee in de auto. Met mijn gympen, die onder de modder zitten van de kikkersloot waar ik gisteren langs heb gelopen. Bij mijn tenen voelt het nog een beetje nat aan. Mijn haren zijn strak ingevlochten. Mensen noemen me vaak een pop als ze me zien. Soms zeggen ze tegen mijn moeder dat ze mijn grote blauwe ogen zo mooi vinden. Mijn moeder knikt meestal even en trekt aan mijn arm. Nooit met vreemden praten, zegt ze dan.

Normaal mag ik in de auto altijd naar de cassette van Jip en Janneke luisteren, die we eerst helemaal terugspoelen. Dan beginnen we weer met het verhaal van de heg en het nieuwe buurmeisje. Vandaag niet. Ik keek naar de vogels zodat ik niet zou praten. Winter, dus zag ik alleen wat reigers, eenden en een roofvogel waarvan ik de naam niet wist. Thuis zou ik

hem meteen opzoeken in het vogelboek dat ik vorig jaar op mijn verjaardag van mijn vader kreeg. We reden niet naar Schiphol, maar naar een stad. Haarlem, stond er op het bord. Mijn vader is hier vast met de taxi naartoe gekomen, bedacht ik, mijn moeder vindt het niet leuk om naar het vliegveld te rijden. Ze vindt het spannend om onder laagvliegende vliegtuigen door te gaan. Piloten slapen meestal niet of weinig en maken daardoor aan het einde van een vlucht misschien wel een foutje. Het gaat nooit fout, maar stel nou dat het precies gebeurt als wij eronderdoor rijden, zegt ze dan.

Met een zucht draai ik me weer om naar de achterruit. De plek waar ik eerder de condens heb uitgewist, is in de vorm van de vegen weer beslagen. Ik teken met mijn vinger de contouren van de eend. Eromheen maak ik een plasje, alsof hij gebleed heeft. Ik bekijk mijn tekening van een afstand, mijn hoofd schuin. Dat doen kunstenaars altijd. Geen dode eend, maar een zeilboot die dobbert op het water. Aan het puntje van de opstaande vleugel teken ik een vlaggetje. Ik doe net of Ed ernaast zwemt. Daarna leun ik voorover op de hoedenplank, mijn hoofd in mijn handen. Buiten de dode eend zijn er geen vogels in de straat waar we hebben geparkeerd. Het is een lange weg, met veel auto's.

Mijn moeder schrikt overeind, hapt naar adem en slaat de deur open. De ramen zijn weer beslagen en ik veeg zo snel als ik kan de boot weg. Een paar

meter verderop staat een man met een grote blauwe vuilniszak. Hij is mager en heeft een rand lang, dun haar op zijn hoofd. Mijn vader heeft een dikke, ronde buik en is kaal. Dit kon hem niet zijn. Maar ze knuffelt hem. Waarom? De meneer laat haar los, zet een paar stappen, doet het portier van de auto open. Hij klapt de stoel naar voren, leunt voorover de auto in. Ik kan zijn gezicht niet zien en kruip in elkaar van de steken in mijn buik, borst en schouders. Hij is rood van het huilen, zijn haren drijfnat van het zweet. Hij kijkt me aan, ik schrik. Papa. Hij pakt mij, knuffelt mij, hard. Leunt zo op mij dat ik niet goed meer kan ademen. Ik krijg het warm. Net op tijd laat hij los. Ik pak zijn gezicht.

Niet huilen. We gaan zo naar huis zodat je kunt rusten.

Ik probeer niet te hijgen, maar ik kan het niet tegenhouden.

Was het leuk in het vliegtuig?

Ik klink bedrukt. Daarna laat ik hem mij weer knuffelen. Mijn armen langs mijn lichaam. Ik ben blij, maar zo blij als ik in een nachtmerrie zou zijn. Zo'n droom waarin niets loopt zoals je dat wil. Mijn vader knuffelt me even iets steviger en gaat dan van me af. Hij stinkt. Lachen doet zeer, maar het moet. Hij kijkt terug, glimlacht waterig. Een dikke doorzichtige druppel aan zijn neus, die hij afveegt aan zijn donkerrode trui. Op de plek waar mijn mond net drukte een ronde, natte kwijlplek. Ik veeg mijn

hand langs mijn mond om de rest nog weg te halen. Ik kijk naar hem. Mijn vader is niet dikker geworden, zoals hij dat wel werd als hij op vakantie was geweest. Ik krijg een kus op mijn voorhoofd. Hij klimt achteruit de auto uit. De deur klikt, maar is niet helemaal dicht. De geluiden buiten klinken alsof ik mijn oren heb dichtgedrukt met mijn handen.

Mijn ouders praten. Mijn vaders nek is rood. Ik hoop dat hij die haren wel weer afknipt. Een koffer zie ik niet. Alleen die grote, blauwe vuilniszak die mijn moeder gebruikt om onze dekbedden in te doen na de winter. Aan de zijkant drukt de onderkant van een schoen door het plastic. Ik zie het hoekje van een kussen met het hartjesovertrek dat ik al een tijd niet heb gezien. Een stuk broekspijp van een spijkerbroek steekt uit. Mijn vader stopt met praten en kijkt naar mij. Hij trekt zijn schouders op richting zijn oren, licht, steekt zijn hand op. Ik slik.

Mijn moeder doet de blauwe zak in de achterbak. Voor ons staat een donkerblauw bord met daarop witte letters en een wit plaatje van een gebouw met een halve cirkel erbovenop, dat wijst in de richting waar hij vandaan kwam. Ik fluister de woorden. Gevangenis de Koepel. Mijn moeder start de auto en rijdt weg. Ik kijk naar het grote, hoge gebouw met een rond dak en hekken eromheen. Op het blauwe bord zit een musje.

Helly

Zes bedden in de zaal, maar zij ligt er als enige. Vanuit de deuropening kijk ik naar mijn moeder in het bed. Zonlicht schijnt op haar. Ze lijkt niet op zichzelf, ze lijkt op een beeld dat in de kerk hangt. Blij, mooi, ze lacht. Mijn vader staat naast haar, huilend. Ik kan niet goed zien of hij blij is of juist verdrietig. Ik denk blij. Toen ze zeiden dat ik een broertje of zusje zou krijgen was ik boos. Ik wilde alleen blijven.

Abuela Conchi duwt me naar binnen.

Venga, we gaan kijken naar je kleine zusje.

Ze loopt voor me uit. Mijn moeder geeft haar de baby en haar lach verwatert. Ze kijkt uit het raam. Ik zet kleine stappen richting het bed.

An-ne-ma-ri-a-koe-koek, doe ik in mijn hoofd. Muizenstapjes vooruit.

An-ne-ma-ri-a-koe-koek.

Niemand kijkt naar mij.

An-ne-ma-ri-a-koe-koek.

Nu fluister ik het, maar abuela Conchi zingt een